

10.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Ba 25/11/1975

Buổi sáng đi bán sách, trời lạnh đến run rẩy cả người. Mùa đông năm nay, thời tiết Sàigòn đổi thay thật lạ theo những cơn gió sắt se giá buốt. Kỷ niệm với Nguyễn cũng cùng với sự thay đổi đột ngột này mà càng dụi dàng thi vị hơn.

Ngồi với nhau nơi quán cóc, nhìn những chiếc lá me cuốn vòng theo gió, tôi chợt nói:

“Măn muốn đưa Trân Sa lên Dalat chơi một chuyến.”

Đôi mắt đăm đăm vào tôi, trọn thân hình Nguyễn cơ hồ rung động:

“Nên lắm! Dalat là quê hương Nguyễn, cũng là nơi chốn được Măn yêu thích hơn cả, hiện diện trên ấy, Nguyễn tin Trân Sa cũng rất hứng thú mà thôi.”

Nói xong, Nguyễn buông tràng cười ha hả.

Tôi ngồi im, thâm nghe rung cảm dâng tràn trái tim bé nhỏ. Người thanh niên này quả tình rất lạ, từ trước tôi chưa gặp ai như vậy. Nơi Nguyễn lúc bấy giờ không điển hình cho những quay cuồng trong một lần đổi thay thời thế, (những điều ấy hình như chẳng khiến chàng mấy may ảnh hưởng), mà trước mặt tôi chỉ hiện hữu một chàng thư sinh mơ mộng, khuôn mặt rạng rỡ, nhiều phen bật tiếng cười hào sảng dòn tan. Tuy nhiên, qua điệu cười và trong đôi mắt to của Nguyễn, tôi đọc thấy được mơ hồ cái nét điên điên nào đó!

*

**

Buổi tối nơi quán rượu ông già, câu chuyện chúng tôi hứng thú đến độ Nguyễn phải “đãi” tôi một chai *bière* khác. Dụi dàng hôn lên tóc tôi thật lâu, giọng Nguyễn trang trọng:

“Nguyễn yêu và phục nơi Măn nhiều cá tính lạ. Nguyễn tin rằng Trân Sa rồi cũng sẽ giống hệt Măn.”

Áp bàn tay chàng vào một bên má, tôi đáp nhỏ:

“Cảm ơn Nguyễn theo tấm tình êm đềm Măn đang được nhận. Có một điều xin Nguyễn hãy nhớ, *Măn yêu Nguyễn cũng nhiều bằng như Nguyễn đã yêu Măn.*”

Đêm có gió lạnh sắt se. Nghĩ đến những ngày Dalat sắp tới không có Nguyễn đi cùng mà nghe lòng thật ngán ngại... Nhưng rồi lại nghe Nguyễn nói:

“Măn cứ đưa Trân Sa đi Dalat chơi. Nguyễn cũng muốn xa Măn vài ngày để trải nghiệm xem sự nhớ nhung của Nguyễn cao đến chừng nào?”

Lòng thật ngạc nhiên và cảm động vì lời nói trên của Nguyễn.

[]

Sàigòn, thứ Tư 26/11/1975

Buổi chiều gặp nhau, tâm hồn hốt nhiên buồn bã với không lý do rõ rệt. Úp mặt vào lưng Nguyễn trên chiếc xe đang xả hết tốc độ, tôi đọc vu vơ:

“Người ơi! Người ơi! Đừng làm mây!”

Nguyễn quay nghiêng hỏi:

“Câu thơ của ai vậy Mẫn?”

Tôi lắc đầu:

“Mẫn không biết. Đọc trong báo hai câu nhưng chỉ nhớ được một.”

Nguyễn nhận xét:

“Nghe sao buồn quá!”

Tôi nhận:

“Mẫn cũng vậy, thoát đọc đã thấy buồn và nhớ nó ngay.”

Những cốc rượu chiều thấy sao không ngọt. Tôi im lặng nhiều hơn nói. Cảnh tôi, về áy náy, Nguyễn cứ luôn miệng hỏi:

“Mẫn sao vậy?”

Tôi uể oải đáp:

“Trời lạnh làm tâm tư Mẫn cũng lạnh!”

Nguyễn hỏi mượn tôi bản dịch cuốn *Climats* của Maurois tôi đang cầm trên tay. Lật ra trang đầu tiên, Nguyễn đọc:

“J’ai perdu plus que je ne possédais!...”

Dalat, tháng ngày tuyệt vọng.

2/1975”.

Nhìn tôi đăm đăm, ánh mắt Nguyễn không che giấu niềm thương cảm. Xong, nói khẽ:

“Ta đã mất nhiều hơn đã được!”

Và tiếng thở dài buông nhẹ trên môi.

Đêm xuống. Gặp nhóm Cung trên phố; họ mời chúng tôi đi ăn. Cái hẹn theo xe Cung đi Dalat ngay sáng mai cũng được nhắc lại.

Nhìn vẻ lo lắng nơi Nguyễn, tôi trấn an chàng:

“Ngày một nhà Mẫn có giỗ, Mẫn chưa thể lên Dalat đâu.”

Nguyễn chối từ lời mời uống rượu của nhóm Cung. Thấy tôi tỏ ra cũng không muốn nhận, Nguyễn nhẹ nhàng nói:

“Mẫn cứ đi chơi tiếp với các anh. Mai Nguyễn phải thi nên cần học bài chút ít.”

Rồi từ giã khi trời đã tối hẳn.

Còn lại, Cung đưa ra đề nghị:

“Em chở chị về nhà lấy cây *violon* nghe? Từ dạo ở Duy Tân, tiếng đàn chị đã làm bọn em chết mệt!”

Thế là cùng đám Cung tìm đến Khu Dân Sinh- Chợ Cũ, chúng tôi lê la từ quán rượu này qua quán rượu khác cho mãi đến quá khuya. Nơi đâu Cung cũng đều yêu cầu tôi kéo *violon* theo từng bài nhạc yêu cầu của các cô bán quán...

Một đêm đầy kỷ niệm lạ lùng mới mẻ!...

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Tư 26/11/1975

Trân Sa yêu quý,

Hôm nay Bó đi uống rượu cùng Mẫn và mấy người bạn cũ của Mẫn. Bó phải bỏ dở cuộc rượu giữa chừng vì bận công việc, trong lúc Mẫn vẫn tiếp tục, dẫn theo Trân Sa bên cạnh. Có Trân Sa với Mẫn, Bó cảm nghe an tâm lắm. Nhưng Bó chỉ ngại Mẫn buồn. Bây giờ ngồi đây viết cho Trân Sa, Bó chẳng cảm thấy gì cả. Những ý nghĩ trong ngày lan man trở lại trong đầu thật lộn xộn. Nổi bật nhất là đôi môi Mẫn và nụ cười ngây thơ của Trân Sa, cùng những ly bière sủi bọt. Chiếc xe cũ kỹ của Bó xả hết tốc lực trong đêm vắng, ánh đèn chập chờn ẩn hiện.

Ngồi đây nơi bàn học viết cho Trân Sa, Bó nhớ Mẫn và Trân Sa vô kể. Giá gì có Mẫn trước mặt, Bó sẽ hôn Mẫn đắm đuối. Đôi môi, cặp mắt. Trân Sa bảo tối nay sao Bó kỳ quá, Bó cứ hôn Mẫn hoài!

Trân Sa ạ,

Bó tiếp tục viết về những câu chuyện dở dang hôm trước. Câu chuyện của một thành phố xinh xắn, ngôi nhà nhỏ ẩn tàng cả một khối thái dương, ấp đầy kỷ niệm của Mẫn và Bó.

Đêm qua, Bó Mẫn cũng đi uống rượu, dẫn theo Trân Sa. Quán rượu tồi tàn nhưng thật thích. Ngồi trong quán, Trân Sa ngủ thiếp đi trên ngực Bó. Đêm nay tự dưng sao Bó nghe lòng không yên ổn như ngày hôm qua, như mọi hôm khác? Có lẽ trận rượu hồi chiều làm cho Bó và Mẫn trở nên sao đó? Mẫn buồn, Bó cũng buồn. Bó định đối lòng, viết cho Trân Sa một cách bình thản nhưng không được. Trái tim, khối óc, bàn tay chẳng chịu hợp tác với nhau nên Bó phải dừng lại và nói ra cho hết.

Lúc chập tối Bó từ chối uống với Cậu Cung (có lý do). Dĩ nhiên điều đó làm Mẫn buồn. Bó nhớ buổi chiều khi nghe Mẫn đọc lên câu thơ:

“Người ơi! Người ơi! Đừng làm mây!”

tự nhiên Bó thấy lòng chùng xuống hẳn.

Câu thơ sao thật oán oai thẳng thót. Bó nhìn thấy một người bỏ chạy mãi, chẳng nghe những tiếng gọi sau lưng. Một câu thơ vô nghĩa, nhưng bốn chữ ‘Người ơi! Người ơi!’ rõ ràng là gọi mời thê thảm. Bó chẳng thèm nghĩ tiếp.

Dưới mắt Trân Sa, có lẽ bây giờ Bố đang điên, đang bất bình thường nhất? Trân Sa có sợ Bố không? Trân Sa cười đi! Bố nhìn chiếc răng khểnh của Trân Sa chắc là không điên nữa.

Bố mượn của Mãn cuốn Tâm Cảnh của Maurois, định đem về nhà đọc. Giờ những trang đầu ra, Bố thấy Mãn đề thế này:

“J’ai perdu plus que je ne possédais”.

Dalat, tháng ngày tuyệt vọng.

2/1975.”

Bố thương mẫn quá! Tháng 2/1975, Mãn chưa có Trân Sa và Bố đang đi học ở Sài Gòn.

Trân Sa đọc những đoạn này hẳn thấy lạt lẽo lắm? Bố sẽ không viết cho Trân Sa như vậy nữa. Với lại, Trân Sa chỉ quen nghe và đọc những câu chuyện có đầu đuôi đàng hoàng, không lung chình giống như Bố viết.

Mãn bảo Mãn chưa đi Dalat với cậu Cung được vì phải ở lại Sài Gòn ăn giỗ. Đây là lần đầu tiên Trân Sa được ăn giỗ nên làm sao Mãn đi Dalat cho được? (Mãn nói với Bố như vậy...)

□